

Hồi 6

Bên hồ

Đang lúc người đó ngưng thần, ngoài ngàn dặm, Sa Mạn Hoa đang từ bên Thánh Hồ vén váy chạy xuyên giữa những mảng hoa đỏ, đuổi theo một thân ảnh đang ra đi, quyến luyến không chịu buông tha: “Bà bà! Bà bà!”.

Lão phụ nhân tóc trắng phất phơ dừng bước trước cửa Nguyệt Cung, quay đầu lại nhìn nữ tử đang đuổi theo sau lưng, mắt đầy từ ái.

“Bà bà... bà hãy ở lại đi!”. Tuy hôm qua Diệu Thủy đã tự mình đề xuất muốn ra đi, Sa Mạn Hoa vẫn nhịn không được phải mở miệng cầm giữ: “Bà không thể về lại Côn Luân Sơn nữa, chi bằng ở lại đây đi. Bà nếu ở lại, Bái Nguyệt Giáo sẽ không bạc đãi bà đâu”.

Diệu Thủy không hồi đáp, tròng mắt nhìn nàng, chợt thở dài một hơi: “Tinh Thánh Nữ, người thật vẫn còn là một đứa bé... thật làm cho người ta lo lắng quá”. Trong mắt của lão phụ nhân có ánh âu lo, đi tới sát, vuốt những sợi tóc lơ thơ ra sau vành tai của Bái Nguyệt Giáo Chủ, lợi dụng thời cơ kề cận tai nàng hạ giọng: “Nếu ta ở lại, tương lai vạn nhất người phản nghịch lại tế ti --- thì dù muốn trốn về Đôn Hoàng --- lão bà tử ta sẽ biến thành gánh nặng cho người đó”.

Sa Mạn Hoa thẳng thốt, không nói nên lời, đôi mắt trong sáng nhoáng lên, dần dần ảm đạm lại.

“Cho nên lợi dụng Phong Nhai tế ti hôm nay chịu buông thả để ta đi, phải sớm ly khai ---”. Diệu Thủy trưởng lão nói nhỏ, đứng thẳng người, lại ngưng thị nhìn nữ tử như chính mình đã mang nặng đẻ đau, thần sắc trong mắt lại có vẻ lo lắng bất lực: “Bà bà già rồi, năng lực hữu hạn... không còn sức làm gì nhiều cho người nữa. Chuyện duy nhất có thể làm là không làm liên lụy đến người”.

“Bà bà!”. Sa Mạn Hoa nhịn không được bật khóc, dựa đầu lên vai lão phụ nhân.

“Không thể rời bỏ, chi bằng ở lại đi”. Đằng sau chột truyện tới lời nói nhẹ nhàng, dưới tích dương, bạch y tế ti khoanh tay từ con đường nhỏ trong cung quẹo ra, bên cạnh ngoại trừ đệ tử Vân Túc còn có một con sư tử lông trắng muốt rảo bước theo sau. Phi Quang vốn chỉ quen Sa Mạn Hoa và Diệu Thủy, không biết vì sao gặp Phong Nhai tế ti lại có phản ứng úy sợ, lập tức bị thu phục.

“Không dám”. Diêu Thủy trưởng lão thần sắc đầy quyết tâm, không giống như Sa Mạn Hoa đang khẩn trương, lão phụ nhân điềm đạm hành lễ, từ tạ: “Diêu Thủy tuổi tác đã cao, có lưu lại Nam Cương e rằng cũng không sống được bao lâu nữa --- chi bằng sớm ngày tây quy, có chết cũng có thể chôn thân nơi cố thổ. Tinh Thánh Nữ trước đây cô khổ ở Đại Quang Minh Cung, chỉ cầu tế ti đại nhân ngày sau coi sóc giùm nàng”.

“Vân Túc, tổng tiền trưởng lão hạ sơn”. Phong Nhai chỉ hờ hững phát tay áo lệnh cho môn hạ đệ tử đưa người, dắt Sa Mạn Hoa về. Sa Mạn Hoa lại không cam, cứ buồn khổ quay đầu lại trông bà bà, mắt nhìn người thân thiết nhất của mình bị đưa ra ngoài cung.

o0o

Phong Nhai đại tế ti đã dẫn nàng vào cung.

Tịch dương đang bừng rộ, Mạn Châu Sa Hoa rực lửa lan tỏa bên hồ, mặt hồ phản xạ màn kim quang hừng hực --- Màu sắc hoa lệ cường liệt đó phút chốc làm cho mắt người ta sáng ngời lên. Phảng phất trong bức màn quang ảnh đã nhìn thấy ảo tưởng gì đó, Phong Nhai dừng bước bên hồ, ngưng thị nhìn mặt nước, một hồi lâu không nói gì.

Sa Mạn Hoa không dám bỏ đi, chỉ còn nước ngồi kể bên lão, dịu dàng ngắt hái những đóa Mạn Châu Sa Hoa nở rộ --- bất chợt nhớ lại, nghe lão thị nữ trong Nguyệt Cung nói: năm xưa tế ti đại nhân chính ở phần đất tràn đầy Mạn Châu Sa Hoa này, đã đắm mình bị bỏ rơi đem về giáo nuôi dưỡng. Chiếu theo lệ, Thần Nữ tất phải tuyển ra từ những đứa con gái của các trại lão ở các đại trại, như Di Tương. Nhưng tế ti đại nhân lại nhận thấy nàng có thiên phú, kiên trì giúp cho đứa cô nhi trở thành Thần Nữ.

Đột nhiên lúc đó, nàng cảm thấy hối hận cho những ghét hận của mình mấy ngày qua. Nàng làm sao có thể hận tế ti đại nhân cho được?

“Ngài đang nhìn gì vậy?”. Sa Mạn Hoa hơi sờ sợ, vò vò đầu Phi Quang kề bên, không ngừng nghiêng đầu nhìn tế ti mặt không một chút biểu tình --- Từ nhỏ, đối với Thần Nữ, lão không những là phụ thân uy nghiêm, cũng là sư phụ hà khắc. Phong Nhai không hồi đáp, chỉ ngưng vọng nhìn nơi mặt hồ sâu kín, cho dù có đang nhớ đến gì đó cũng không có một tia biến hóa trên mặt, vẫn không có bất kỳ biểu tình gì.

“Chung quy có một ngày ta cũng sẽ về trong dải bích thủy này”. Một hồi lâu sau, nàng nghe Phong Nhai tế ti nhìn Thánh Hồ mà lầm thầm một câu. Nàng không khỏi giật mình thất kinh --- Nàng biết, dưới đáy Thánh Hồ có một mộ địa dưới nước, trong những

thạch huyết đó chìm đắm những cổ quan tài làm bằng gỗ sa la không bị nước làm mục nát.

Nằm nhắm mắt bên trong đều là những giáo chủ đời trước của Bái Nguyệt Giáo, còn có vài vị tể ti.

Phong Nhai đại nhân chưa từng suy lão, lúc nào cũng mạnh bạo, giờ phút này, trong lòng không ngờ lại nghĩ đến “tử vong”?

Cái chết của Di Tương thật đã tạo đả kích rất lớn cho tể ti đại nhân sao?

Nàng không biết nói gì, chỉ im lặng đứng bên cạnh Phong Nhai, thận trọng giặt giặt tay áo của lão, nhìn lão cười cười, đưa Mạn Châu Sa Hoa trong tay cho lão. Phong Nhai vuốt mái tóc dài của nàng, tiếp lấy bó hoa, giương tay rắc trên mặt hồ, một cơn mưa đỏ máu rơi dưới tịch dương, điểm tan một màu hoàng kim trên hồ.

“Tể ti đại nhân...”. Sa Mạn Hoa trầm mặc một hồi lâu, chợt hạ quyết tâm: “Tôi nhất định không phản bội lại ngài!”.

Phong Nhai ngưng thị nhìn chỗ sâu kín của hồ nước, không quay đầu lại, lẳng lẳng mỉm cười. Thanh âm sệt sệt mà kiên quyết --- vẫn như tiểu Thần Nữ lúc còn thơ.

Mười mấy năm nay, mọi sự vật trên nhân thế đều uốn khúc, cải biến, mất đi bản sắc vốn có. Di Tương đã biến, Vân Túc cũng biến... tất cả mọi thứ xung quanh đều đang cải biến, biến thành không chịu sự khống chế của lão, khiến cho lão không ngừng không nghỉ thực thi biết bao thủ đoạn cực đoan. Nhưng trên người nữ tử từ phương xa quay về này không ngờ còn có thể tìm thấy những thứ chân nguyên vốn có!

Những thứ tính cách ngày qua tháng lại đã sinh sôi, tử như quyền mưu, dã tâm, thủ đoạn, đố kỵ, độc chiếm, người sống cả trăm năm như lão dễ dàng mổ xẻ hiểu thấu --- Nhưng, duy có thứ trong trắng thanh bạch hiển nhiên do tự bản năng thiên hướng, thứ linh hồn thuần phác tựa hồ trời sinh, lão lại vô phương tưởng tượng ra được nguyên nhân, cũng thủy chung khiến cho người như lão không khỏi không tồn ẩn trong tâm một sự kính úy.

Đó là đóa hoa trôi nổi giữa trần thế, một viên ngọc tuyệt đẹp hiếm thấy.

Sa Mạn Hoa nghiêng đầu, phát hiện Vân Túc tiễn khách không biết từ lúc nào đã về đến, đang đứng dưới một gốc cây sa la khổng lồ đằng xa, chẳng nói chẳng rằng nhìn sang bên này.

oOo

Sau đó lại qua nửa tháng, dưới sự chủ trì của Vân Túc, tàn cục nội loạn trong Nguyệt Cung chung quy đã được thu thập sạch sẽ, mùi máu tanh và mùi thuốc thang đã hoàn toàn bị thanh trừ, các độc trùng từ các nơi trên vùng đất Miêu Cương kéo đến cũng càng ngày càng ít đi, dần dần biến mất.

Sa Mạn Hoa đã trở thành tân giáo chủ, việc làm mỗi ngày bất quá là tụng nguyên và đọc, học hỏi hết giáo nghĩa trong giáo mà giáo chủ tất phải học tập: bao gồm tế ti nghi thức, cầu nguyện giải trừ tai ương, cho đến cổ thuật --- Án theo quy củ, Bái Nguyệt Giáo Chủ không có thực quyền, mọi chuyện trọng đại đều do tế ti tác chủ. Sự vụ cụ thể hàng ngày đều do đệ tử của Phong Nhai, tả hộ pháp trong giáo Vân Túc coi sóc.

Từ sau khi lập tân giáo chủ, đại tế ti khôi phục lại phong thái ngày thường không màng đến thế sự, một mực sống tách biệt. Sa Mạn Hoa tuy là giáo chủ, vẫn luôn luôn kính sợ con người đó, để không bị trách phạt, nỗ lực học hiểu mọi thứ, dụng chỗ nào không hiểu cũng không dám đi hỏi đại tế ti, cùng đường quá chỉ còn nước đi hỏi thiếu niên Vân Túc kia.

Khác với sự độc đoán lãnh đạm của Phong Nhai, Vân Túc là một thiếu niên tính khí ôn hòa tâm tư trầm mật, không có thứ khí chất "phi nhân" vì học thuật pháp mà sản sinh ra, nói năng cười vui bình hòa không khác gì người thường. Trong giáo đẳng cấp sâm nghiêm, giáo dân thị nữ bình thường căn bản vô phương giao đàm với giáo chủ, cho nên tân giáo chủ và tả hộ pháp quen thân nhau lắm.

Vân Túc năm nay chưa đầy hai mươi mốt, người Quỳnh Châu Hoàn Hân Vân Động, xuất thân bản tiện, nghe nói gia đình đa số toàn là ăn mày, từ nhỏ đã lưu lạc đầu đường xó chợ, thường bị người ta khinh khi chà đạp. Năm lên mười, Phong Nhai tế ti tình cờ du lịch Nam Cương, đi ngang qua Quỳnh Châu, nhận thấy tư chất của hắn nên thu làm đệ tử. Lúc Vân Túc đến Bái Nguyệt Giáo, Sa Mạn Hoa đã bị đưa đi Tây Vực Côn Luân, vì vậy hai người chưa từng gặp mặt, mười mấy năm sau cơ duyên hồi chuyển, không ngờ mới gặp mà như đã quen lâu lắm rồi.

"Kỳ thực... ta không muốn làm giáo chủ chút nào. Ta muốn về lại Đôn Hoàng". Một ngày, bên Thánh Hồ dưới tịch dương, Sa Mạn Hoa ôm gối ngồi giữa bụi hoa đỏ lửa, chung quy đã mở miệng thổ lộ lòng mình với Vân Túc: "Ta muốn đi tìm Thư Dạ".

Vân Túc không nói gì, một hồi lâu sau điềm đạm thốt: "Không thể được. Sư phụ có nói chưa từng có ai dám phản bội. Người chắc đã thấy hạ trường của Di Tương. Trừ phi có một ngày ông ta không còn làm tế ti nữa, người mới có thể đi".

Sa Mạn Hoa hơi chấn động, cup mắt nói nhỏ: "Ta biết".

Vân Túc đang định nói gì đó, chợt nhìn thấy dưới cây sa la bên hồ có một tùy tùng quỳ xuống. Biết là trong giáo có chuyện cấp bách, gã liền đứng dậy bước qua, nghe

người đó nhỏ giọng bẩm cáo: “Đại nhân, có quý khách đến bái phỏng, hiện tại đang đợi ngài trong Châu Tước Cung”.

“Quý khách?”. Vân Túc giật mình, trong đầu nháy mắt đã lướt qua mấy lượt ý niệm, lại vẫn không nghĩ ra người nào không ngờ có thể xông vào Nguyệt Cung.

Tên tùy tùng quỳ dưới cây sa la, dâng một tấm thiệp: “Là hai quý khách tư xưng đến từ đế đô, bọn họ đưa cho tôi lệnh phù thông hành của giáo ta, thuộc hạ không dám cản trở --- Đây là bái thiệp của bọn họ”.

Vân Túc cầm tấm bái thiệp, mục quang quét ngang, lập tức chấn động: “Trường An Thám Hoàn Lang? Không ngờ người của Đỉnh Kiếm Hầu đã đến?”.

Năm xưa tiền nhiệm giáo chủ Di Tương không chịu khuất dưới bóng tế ti, ngầm có ý định kết giao với Trung Nguyên bá chủ Đỉnh Kiếm Hầu, mượn lực lật đổ Phong Nhai tế ti, từng chủ động phái mật sứ liên lạc Nhiếp Chính Vương ở đế đô Trường An, lại không biết vì sao cả nửa năm rồi mà không thấy hồi âm --- Giờ đây Di Tương đã chết, đế đô lại phái đến sứ giả?

Chớp mắt đó hần có hơi do dự, trong mắt lấp lánh tia sáng, nhưng rất mau chóng bất động thanh sắc thu lấy bái thiệp, phát tay lệnh cho gã tùy tùng lui ra. Xoay người lại, mỉm cười với Sa Mạn Hoa: “Trong giáo có chuyện, ta phải lui trước, ngươi về nghỉ đi nhé”.

“Ừm”. Tuân thủ phép tắc không hỏi xem sự vụ gì, Sa Mạn Hoa gật gật đầu, một mình ngẩng gốc bên hồ.

Phi Quang nằm giữa những bụi hoa, quấy đuôi uể oải, đuổi xua bầy muỗi bên mặt hồ --- Từ vùng Mạc Bắc đến Nam Cương, trải qua cả năm trời, bạch sư thủy chung vẫn không thích ứng được, tâm tình luôn luôn phiền muộn.

Sa Mạn Hoa chợt muốn đùa vui, tháo ngân cung đã lâu không dùng đến trên lưng Phi Quang, neo mắt kéo dây, bắn ra một tiễn, bắn ghim một con phi trùng đang bay lượn lên trên thân cây sa la.

Phi Quang thấy chủ nhân xuất thủ, chợt cũng cao hứng bật dậy, quét sạch vẻ mệt mỏi lười biếng hàng ngày, cồng Sa Mạn Hoa phóng lên, chạy vụt giữa mảng Mạn Châu Sa Hoa bên Thánh Hồ, liên thanh gầm rú, làm kinh động bầy chim trên Linh Thử Sơn, chia nhau bay tứ tán.

Sa Mạn Hoa cười hỉ hả, mười hai mũi kim tiễn như làn chớp bay ra, lông mao đủ màu rơi vãi giữa không trung, không ngờ đã dùng mười hai mũi tên bắn hết mấy chục con phi cầm.

Chớp mắt đã phóng quanh hồ một vòng, Phi Quang phóng tới dưới cây sa la khổng lồ bên hồ, nằm phục xuống nghỉ. Lúc Sa Mạn Hoa kéo cung lần cuối, chợt nhớ đến gì đó,

sắc mặt âm đạm xuống. Dưới cây sa la, nàng vuốt ve cái bờm của người bạn duy nhất, ghé cằm lên đầu Phi Quang, nhìn hồ quang thủy ảnh, cố gắng nhớ lại những gì có liên quan đến Thư Dạ... Mang máng nhớ, nàng đã từng không chỉ một lần giương cung bắn y!

Nhưng, không biết có phải là vì kim châm phong não, tuy nàng tận lực hồi tưởng, không ngờ cả những tư niệm về ngày tháng cũng nhớ không rõ... Đang nỗ lực suy nghĩ, bất chợt cảm thấy trong đầu đau đớn tê liệt, nàng nhin không được ôm đầu thều thào kêu lên. Phi Quang sợ quá giật nảy người, cảm thấy thân thể chủ nhân đang run rẩy kịch liệt, không khỏi quay đầu lại thè lưỡi liếm liếm tay nàng nhẹ nhàng.

"Sao vậy? Để ta xem xem". Bên cạnh chợt có người ôn hòa hỏi, cây lá xào xạc vệt ra, một bàn tay ấn trên đỉnh đầu của nàng, một luồng lực lượng thanh liệt nhu hòa xuyên vào, đầu óc đang đau nhức như muốn nứt ra lập tức bình tĩnh trở lại.

Sa Mạn Hoa ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy một tà bạch y như tuyết.

Phong Nhai đại tể ti không biết từ lúc nào đã đến bên Thánh Hồ, vượt qua vùng Mạn Châu Sa Hoa đến sát bên nàng, một tay đỡ nàng dậy, tay kia vẫn ấn trên đỉnh đầu nàng, chậm chậm chà xát. Sa Mạn Hoa cúi thấp đầu, cảm thấy trong đầu mát mẻ thoải mái khôn tả, bàn tay kia theo búi tóc của nàng lần xuống, chợt ấn trên ba đại huyệt sau ót, ngưng lại.

"A... đau!". Chỉ vừa hơi hơi dụng lực, nàng không khỏi mất tự chủ la lên --- Phong nhai vạch mái tóc dài của nàng ra, kiểm tra vết thương nhỏ xíu sâu tuốt dưới tóc, bị kim châm đâm vào cả mười năm, một hàng ba lỗ hổng nhỏ tới nay cũng không thể phục nguyên lại, yếm tàng dưới suối tóc đen, thật là khủng bố.

"Kim châm phong não... Lão già Hoắc Ân kia làm gì đây? Diệu Thủy nói không sai, người ở Đại Quang Minh Cung đã chịu nhiều khổ nạn quá!". Ngón tay thon dài của Phong Nhai ấn nơi vết thương sau ót của nàng, giọng điệu đầy sát khí: "Đám tiểu tử Minh Giáo không ngờ dám đối đãi với Thần Nữ do Bái Nguyệt Giáo bọn ta phái đến như vậy!".

Sa Mạn Hoa cúi đầu, chỉ nói: "Là tôi tự mình cầu Giáo Vương phong não cho tôi --- cũng không trách được bọn họ".

"Ồ?". Ngón tay sau ót ngưng di động, giọng nói của Phong Nhai bình tĩnh lại: "Vì Cao Thư Dạ?".

"Ông biết?". Nàng thất kinh kêu lên, không thể tưởng tượng được --- Tể ti thật có năng lực thông thiên triệt địa sao?

Phong Nhai lại điềm đạm dụng lực lên ngón tay, phong bế mấy nơi huyệt đạo sau ót nàng: "Năm đó Minh Giáo có đưa sứ giả đến Miêu Cương bái phỏng, nói là vì người ước hẹn với tiểu tử kia bỏ trốn, kết quả khiến cho gần như toàn giáo bị tiêu diệt --- Ta để

cho gã sứ giả mang Huyết Tê Giác và Bạch Mãng nội đơn của giáo ta về giúp Giáo Vương trị thương, lại mấy lượt sắp xếp an bài trên dưới, mới giải hòa được sự tức giận của họ”.

Sa Mạn Hoa giương tròn mắt lắng nghe, quay phắt đầu lại: “Tế ti đại nhân... Là ông... là ông lúc đó đã cầu xin cho tôi? Không trách gì Giáo Vương và bọn họ không tội tôi! Vốn là... Vốn là...”. Nàng chợt khóc lên: “Tôi nghĩ... trong giáo đã tống tôi đi Đại Quang Minh Cung, đã không còn lo lắng gì tới sự sống chết của tôi”.

“Hài tử khờ, ta làm sao mà không lo về ngươi? Ngươi vẫn là do ta nuôi lớn”. Phong Nhai mỉm cười, phong bế xong huyết đạo của nàng, vỗ vỗ đầu nàng: “Đứng đây, theo ta vào đơn phòng kiểm thuốc”.

Sa Mạn Hoa theo lão đứng dậy, bước theo sau, đi một mạch qua Thần Đàn và Thần Điện. Chút ánh sáng của tịch dương còn rơi rớt trên tà bạch y của hai người, giây phút đó, nàng chợt cảm thấy ấm áp khôn cùng, im ắng thò ngón tay ra, sờ sờ nắm lấy chéo áo của Phong Nhai, chợt giống như một đứa bé quyền luyện không chịu buông rời tay áo của trưởng bối.

- o o o -